

ת"פ 55653/12/15 - מדינת ישראל נגד עטאיא אבו עישה

ת"פ 55653-12-15 מדינת ישראל נ'
עטאיא אבו עישה (עציר)

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כבוד השופט אהרן פרקש, נשיא

בעניין: מדינת ישראל

ע"י עו"ד שי עציון מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

המאשימה

נגד

עטאיא אבו עישה (עצירה)

ע"י ב"כ עו"ד מוחמד מחמוד

הנאשמת

גזר דין

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום שעניינו עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") והכנת עבירה בחומרים מסוכנים, לפי סעיף 497 לחוק.

בהכרעת דין מנומקת מיום 28.6.16 נדחתה טענתה הנאשמת לפטור עקב חרטה, והיא הורשעה בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

כתב האישום וההודאה במעשים

1. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 14.12.15 בשעות הערב, גמלה בליבה של הנאשמת החלטה לבצע פיגוע דקירה כלפי יהודים (להלן: "הפיגוע") ובכך להפוך ל"שהידה". הנאשמת ביטאה את כוונותיה האמורות בפני אחר עמו התכתבה בתוכנת מסרים מיידיים (להלן: "וואטסאפ").
2. למחרת היום, בתאריך 15.12.15 בשעות הבוקר, במטרה להוציא לפועל את הפיגוע, לקחה הנאשמת מברג באורך 20 ס"מ והכניסה אותו לתוך תיקה. הנאשמת נסעה מביתה בכפר עקב לשער שכם בעיר העתיקה ומשם החלה ללכת ברגל לרחוב יפו בירושלים, וזאת כאשר היא נושאת עמה את המברג בתיקה, והכל על מנת לבצע שם את הפיגוע. משהגיעה לרחוב יפו, חיפשה הנאשמת קורבן מתאים אותו תוכל לדקור באמצעות המברג, אך שוטרות שהיו במקום חשדו בה, עצרו אותה ומנעו את ביצוע הפיגוע.
3. על פי כתב האישום, במעשיה המתוארים לעיל ניסתה הנאשמת שלא כדין לפגוע באדם בנשק מסוכן או פוגעני, וזאת בכוונה להטיל באדם נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה, וכן החזיקה בידועין, מכשיר או כל

דבר שהם מסוכנים או מזיקים, בכוונה לעשות בהם פשע או עוון.

4. הנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום, אולם טענה, כי טרם שנעצרה על ידי השוטרת ברחוב יפו, היא התחרטה, ועל כן זכאית להגנה מכוח סעיף 28 לחוק.

כאמור, טענתה נדחתה והנאשמת הורשעה בעבירות על פי כתב האישום.

התסקיר של שירות המבחן

5. מהתסקיר עולה, כי הנאשמת, בת 29, רווקה, התגוררה בכפר עקב שבמזרח ירושלים ועבדה במתפרה לציוד צבאי בעטרות. לנאשמת 14 אחים ואחיות, בטווח גילאים 25 - 49, ואח נוסף שנפטר לפני שנים בתאונת דרכים. לנאשמת אין הרשעות קודמות.

6. עוד על פי התסקיר, הנאשמת קיבלה אחריות לעבירות המיוחסות לה, תוך ששללה כוונות של פגיעה באנשים, קיומם של מניעים אידיאולוגיים או שייכות לפעילות דתית פוליטית. לדבריה, התקופה בסמוך לביצוע העבירה הייתה מלווה אצלה במצב רוח ירוד ותחושת חוסר אונים עקב איומים טלפוניים שקיבלה, שתוכן פגיעה בכבודה. על רקע תחושות אלו, ניצלה את האווירה הביטחונית השוררת בירושלים, מתוך כוונה שתיפגע על ידי שוטרים שיזהו את הכלי שהחזיקה בתיקה.

7. בבואו לבחון את הסיכון להישנות העבירה, שקל שירות המבחן את העובדה שהנאשמת עלולה להיות במצבי ניצול, עקב דימויה העצמי הנמוך ויכולתה הדלה להתמודד במצבי משבר ולחץ, וכי היא עלולה לנקוט צעדים המהווים עבודה סיכון, מתוך צורך להרגיש משמעות וקבלה אצל האחר. שירות המבחן התרשם, כי התנהלותה המתוארת בכתב האישום אכן נבעה מקשייה הרגשיים ומצבה האישי, אך בד בבד העריך, כי קיים סיכון שתבחר שוב בדרך שנקטה בעת ביצוע העבירה, ללא יכולת התייחסות רחבה להשלכות האפשריות של מעשיה.

בשיחה עם קצינת המבחן שללה הנאשמת נזקקות טיפולית, ולאור זאת נמנעה שירות המבחן מהמלצה שיש ביכולתה להפחית מרמת הסיכון להישנות העבירה.

עיקרי טענות הצדדים לעונש

8. ב"כ המאשימה טען, כי הנאשמת הואשמה על רקע גל טרור שפוקד את המדינה, וכי רק לאור ערנותן של השוטרות נמנע פיגוע שיכול היה להיות קטלני. נטען, כי הנאשמת תכננה את הפיגוע, הצטיידה בבית מראש, סירבה להפצרותיו של חברה להימנע מהמעשים, ולמעשה דבקה במטרתה לבצע את הפיגוע.

9. אשר למדיניות הענישה נטען, כי המאשימה התקשתה במציאת פסקי דין בנסיבות דומות, והפנתה "בעיקר" לפסק הדין בתפ"ח 10497-12-15 **מדינת ישראל נ' גרבי** (19.9.2016) שניתן בבית משפט זה (כב' השופטים י' נועם, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם) (להלן: "**עניין גרבי**"). לטענתה, הנסיבות שם כמעט זהות לענייננו, שכן גם לא הייתה שלילה של הכלי הקטלני, והנאשם נתפס בכוונה לבצע פיגוע. הנאשם שם הואשם בניסיון לרצח, אולם בהסדר "סגור" המירה המאשימה את עבירת ניסיון הרצח לעבירת ניסיון חבלה חמורה, והצדדים עתרו במשותף ל-9 שנות מאסר.

בהכרעת דין אחר אליו הפנתה המאשימה, דובר על קטין בן 14, בנסיבות דומות, שם עתרו הצדדים במשותף לעונש של 4 שנים במעון נעול. אעיר, כי ב"כ המאשימה הפנה אך למספר הפמ"י של תיק זה (475/16), אולם

דומה שהכוונה היא לתפ"ח 14052-02-16 (להלן: "עניין פלוני").

10. לאור זאת, טוענת המאשימה למתחם ענישה שבין 7 - 12 שנות מאסר, כמתחם ההולם את נסיבות העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת, וכן את הצורך במסר מרתיע בעבירות מסוג זה.

11. אשר לעונש שיושת על הנאשמת טוענת המאשימה, כי יש לגזרו בתחתית המתחם. זאת, לאור היעדר עבר פלילי והיעדרן של נסיבות מיוחדות.

12. ב"כ הנאשמת טען, כי אין נסיבות מקרה זה דומות לעניין גרבי, שם הפיץ הנאשם פרסומים ברשתות החברתיות התומכים באלימות וטרור, והואשם גם בעבירה של החזקת סכין. כמו כן, שם הואשם הנאשם בתחילה בעבירה של ניסיון לרצח, מה שאין כן בעניינו. נטען, כי הנאשמת הלכה עם הכלי בתיקה, לא שלפה אותו, ובסופו של יום איש לא נפגע. כן נטען, כי הנאשמת למדה לקח ממעשיה ויש מקום לתת לה הזדמנות לחזור לשגרת חיים תקינה.

13. עוד לטענת ב"כ הנאשמת, המתחם לו עותרת המאשימה אינו סביר בנסיבות אלו, וחורג ממתחם ענישה מקובל במקרים דומים. לטענתו, מתחם הענישה הראוי הוא בין 12 - 30 חודשי מאסר, כאשר לאור נסיבות חייה של הנאשמת ועברה הפלילי, יש לגזור את עונשה בתחתית המתחם.

14. לדברי הנאשמת בדיון, היא לא רצתה להרוג איש ועשתה טעות, מפני שרצתה למות.

דין לפי סימן א'1 בפרק ו' בחוק (הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה) - תיקון 113 לחוק

15. בסעיף 40ג(א) בחוק נאמר, כי "בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט". בסעיף 40ב לחוק נאמר, כי "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו".

16. בית המשפט העליון מצא לנכון להדגיש, כי עקרון ההלימה מביא בחשבון את חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ואת מידת אשמו של הנאשם. קרי, יש להתחשב לא רק בסוג העבירה שבוצעה, אלא גם בנסיבות שבהן בוצעה ובמידת אשמו של הנאשם בביצועה. בקביעת המתחם יובאו רק השיקולים הקשורים בעבירה, בעוד שניסיבותיו האישיות של הנאשם מובאות בחשבון אך במניין השיקולים בקביעת העונש המתאים בתוך מתחם הענישה. עוד ציין בית המשפט, כי אומנם המחוקק לא התייחס להיקפו הרצוי של מתחם הענישה, אולם ברי כי מתחם רחב מאוד לא ישרת את תכליתו של תיקון 113 (ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13)), פסקאות 23 - 24). כן הדגיש בית המשפט, כי הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה הנבחנות בעת קביעת מתחם הענישה (כמפורט בסעיף 40ט בחוק) והנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הנבחנות בגזירת העונש (כמפורט בסעיף 40יא בחוק), אינן רשימה סגורה, ואין בנסיבות שציין המחוקק, שאותן פרט במפורש, כדי לגרוע מסמכותו של בית המשפט לשיקול נסיבות נוספות (סעיף 40יב בחוק) (שם, שם).

17. הווה אומר, ועל פי ההלכה הנוהגת, עתה עליי להידרש לשלוש אמות מידה: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו; (2) מדיניות הענישה הנהוגה; ו-(3) הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ע"פ 5668/13 מזרחי נ' מדינת ישראל (17.3.16)), פסקה 32 בפסק דינו של כב' השופט נ' סולברג).

18. אשר לערך החברתי המוגן על ידי סעיף 329 בחוק - חבלה בכוונה מחמירה. לשון תת סעיף (א)(2) היא עמוד 3

כדלקמן: "העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דינו - מאסר עשרים שנים: ... (2) מנסה שלא כדין לפגוע באדם בקליע, בסכין, באבן או בנשק מסוכן או פוגעני אחר". ברי, כי הערך המוגן בגדרי סעיף זה הנו השמירה על הגוף והנפש. עוד ניתן ללמוד לעניין זה מתיקון 120 לחוק, בו נקבע רף הענישה של מינימום 4 שנות מאסר (סעיף 329(ב) לחוק). אמנם, התיקון לא חל בענייננו, אולם יש בו ללמד על החשיבות אותה הקנה המחוקק לענישה על העובר עבירה זו.

19. כן יש להתייחס לערך החברתי המוגן בסעיף 497 - הכנת עבירה בחומרים מסוכנים. הסעיף קובע כי העושה, או מחזיק בידועין מכשיר, בכוונה לעשות בו פשע או עוון, דינו - מאסר שלוש שנים. ברי כי הערך המוגן בסעיף הנו השמירה על הגוף ועל הרכוש (השוו: ע"פ 9511/01 קובקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(2) 687, עמ' 696 - 697 (2002)).

20. סעיף 40ט בחוק מונה את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בהן יש להתחשב בקביעת מתחם הענישה.

א. **התכנון שקדם לביצוע** - כעולה מתמליל שיחות הווטסאפ, הנאשמת תכננה לבצע את העבירה מראש, שיתפה את החבר בכוונותיה ולא שעתה להפצרותיו להימנע מביצוע העבירה. הנאשמת הכינה את המברג בתיק על מנת לבצע פיגוע נגד יהודים, ומאז צאתה מהבית לפנות בוקר ועד הרגע בו נתפסה הייתה דבקה במטרתה לבצע את הפיגוע.

ב. **חלקה היחסי של הנאשמת** - על פי דבריה, הנאשמת פעלה לבד, ללא השתייכות כלשהי לארגון פוליטי או עידוד מצד גורמים מבחוץ.

ג. **הנזק שצפוי היה להיגרם והנזק שנגרם** - הסכנה הגלומה בדקירת בני אדם בעזרת מברג ברורה לכל. למרבה המזל, במקרה דנן נתפסה הנאשמת בטרם הספיקה לפגוע במישהו.

ד. **הסיבות שהביאו את הנאשמת לביצוע העבירה** - על פי תסקיר המבחן, הנאשמת ביצעה את העבירה מתוך מצוקה נפשית שהייתה שרויה בה. בשל סירובה של הנאשמת לקבל טיפול כלשהו והסיון הגבוה להישנות העבירה בשל כך, אין לשקול נסיבה זו לקולא. זאת ועוד. הנאשמת בחרה לקיים את משאלתה למות בדרך של פגיעה ביהודים ועל ידי כך להפוך לשהידית. בנסיבות אלו מצוקה נפשית, גדולה ככל שתהיה, אינה יכולה להוות נסיבה מקלה עבור הנאשמת.

ה. **יכולתה של הנאשמת להבין את אשר היא עושה, את הפסול שבמעשה או את משמעות המעשה, לרבות בשל גילה** - הנאשמת הבינה את אשר עשתה וקיבלה משוב לכך מהחבר בשלב תכנון העבירה.

ו. **יכולתה של הנאשמת להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלה על המעשה** - הנאשמת ניהלה משא ומתן עם החבר על ביצוע העבירה, וכעולה מהשיחות היתה מודעת לעצמה ולמשמעות מעשיה. הנאשמת חיכתה לשעת כושר מתאימה, כאשר שוטטה הלוך ושוב ברחוב יפו, בחיפוש אחר קרבן.

21. ב"כ הצדדים הודו כי לא מצאו פסיקה שיש בה לסייע בקביעת מתחם הענישה. פסקי הדין שהצביעה עליהם המאשימה אינם דומים לענייננו. כך, בעניין גרבי מדובר בהסדר טיעון "סגור" של 9 שנות מאסר. בדומה, בעניין פלוני מדובר היה בקטין, ששני הצדדים הסכימו כי יעותרו לעונש של צו החזקה במעון נעול למשך 4 שנים. המרווח שבין שני העונשים גדול, ואינו יכול לשמש לגידור מתחם הענישה (וראו את פסקה 16 לעיל לעניין זה).

22. רף העונש העליון האפשרי עת עסקינן בניסיון לגרם חבלה בכוונה מחמירה הוא זה הקבוע בצידה - 20 שנות מאסר. כן יש לציין שבימים אלו, לאור גל הטרור, המדיניות היא להחמיר בענישה במקרים של עבירות על רקע לאומני. לעניין זה נאמר בתפ"ח 63571-10-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (קטין) (7.11.16) (להלן: "**עניין פלוני**"):

"גל טרור פוקד את מדינת ישראל. אנו ערים לתופעה של גורמים הנשמעים לדברי הסתה ובלע, אוחזים בסכין, או באמצעי קטלני אחר, ומבקשים להרוג כל יהודי אשר יקרה בדרכם ולהפוך "שאהידים". חיי אדם נקטפו וחיים אחרים נעצרו בשל פציעות גופניות ונפשיות בדרגות שונות. תופעת פיגועי הדקירה והפרות הסדר קנתה לה אחיזה במקומותינו וניתן להבחין במגמה של הסלמה. רגישותה של העיר ירושלים בהיבט הביטחוני רבה. במציאות הקשה של ימינו אין מנוס מהחמרת הענישה, ועל גזר-הדין ליתן ביטוי הולם לערך של שלמות הגוף וקדושת החיים של כלל הציבור - אזרחים וגורמי אכיפת החוק - כלפי אלה המבקשים לפגוע בערכים אלה בפיגועי הטרור. בנסיבות אלה גובר הצורך בהרחקת המפגעים אל מעבר לסורג ובריה; ויש ליתן גם משקל ממשי לעקרונות של הרתעת הרבים והיחיד המהווים שיקול בהחמרת הענישה. העבירות הנדונות מחייבות על-דרך הכלל את השמתו של הנאשם מאחורי סורג ובריה לתקופה ממושכת, ואף נקבע כי אין מנוס מכליאתם של צעירים הנוטלים חלק בתופעה..." (שם, פסקה 17).

דברים אלו יפים גם לענייננו.

יצוין, לצערי, כי לפי פרסומים בכלי התקשורת, אך אתמול (14.12.16) התרחש פיגוע ברחוב הגיא בעיר העתיקה בירושלים, כאשר מחבל פגע באמצעות מברג בשוטרי מג"ב. הנה כי כן, גל הטרור ממשיך, והמדובר בסכנה ממשית היכולה לנבוע ממי שמבקש לבצע פיגוע באמצעות מברג, כנאשמת דן.

23. באשר לרף התחתון - ככל שמדובר בעבירות שבוצעו לאחר נובמבר 2015 קבוע עונש מינימום של 4 שנים (כמצוות המחוקק בתיקון 120 בחוק). ברם, קיים גוף פסיקה רחב באשר למעשים שבוצעו עד לאותו המועד, וזה כולל גם גזרי דין ובהם מאסרים בפועל הנמוכים מהאמור. אפנה, אם כן, ואבחן את הפסיקה הרלוונטית.

24. עיון בפסקי דין נוספים שניתנו במקרים בעלי דמיון מעלה, כי בתי המשפט נטו להחמיר בעונשם של אלה אשר ביצעו עבירות אלימות על רקע לאומני, כמפורט להלן:

25. ת"פ (י-ם) 15941-01-12 **מדינת ישראל נ' בן עבאסי** (19.6.14): מאבטח הבחין בנאשמת, שהתהלכה באזור מחסום "שועפאט", הורה לה לחזור לאחור, אך היא לא נשמעה להוראותיו והמשיכה להתקדם לעברו. בהגיעה למרחק של פחות ממטר מהמאבטח, זרקה הנאשמת את התיק שהחזיקה על הרצפה, שלפה מכיס מעילה סכין "קומנדו" וניסתה לדקור את המאבטח, ללא הצלחה. בית המשפט עמד על חומרת העבירה ועל מדיניות הענישה וקבע את מתחם הענישה בין 3 ל-7 שנות מאסר. בין השאר, התייחס בית המשפט לפסקי הדין הבאים:

26. ת"פ 218/03 **מדינת ישראל נ' לינא פרג' אללה** (22.12.03): נאשמת צעירה, נשואה ואם לילדים קטנים, אישה מוכה המתגוררת עם משפחתה בבית הורי הבעל. הנאשמת ניסתה לדקור שוטר בסכין מטבח. בית המשפט עמד על חומרת מעשיה של הנאשמת וקבע כי: "**אכן, חייה של הנאשמת, כמתואר בתסקיר, היו מרים וקשים, ללא מוצא ופתח תקווה, ונראה כי הגיעה לשיאים של יאוש ותסכול, עד אשר גמלה בליבה ההחלטה להיכנס לישראל ולדקור חייל. ואולם, מעשיה מאותו רגע ועד שנתפסה מתאפיינים**

דווקא בתכנון מוקדם, בשיקול דעת, בקור רוח ובמחשבה תחילה. העונש שהוטל עליה היה מאסר בפועל למשך שלוש וחצי שנים, ומאסר על תנאי למשך 7 חודשים.

27. תיק 1197/09 **התביעה הצבאית נ' רנדה מוחמד יוסף אלשחאתית**, 24.12.09: הנאשמת רכשה סכין ויצאה לכיוון מערת המכפלה שם הניפה את הסכין לעברו של שוטר שעמד בסמוך אליה כשגבו מופנה אליה. השוטר הבחין בנאשמת, הסתובב והפנה כלפיה את נשקו ואף ירה באוויר, אז השליכה הנאשמת את הסכין מידה. בעניין זה קבע בית המשפט: **"מעשיה של הנאשמת הינם חמורים וראויים לכל גנאי, הנאשמת בעקבות מצב נפשי ומשפחתי אליו נקלעה בחרה לפתור את בעיותיה בדרך עקלקלה. אין לדעת להיכן היו מתפתחים הדברים וכיצד היה מסתיים האירוע אילולא תגובתם המהירה של השוטרים. מפסק הדין אשר אשית על הנאשמת צריך לצאת מסר ברור וחד משמעי כי בתי המשפט לא ינהגו בסלחנות כלפי אלה המרימים ידיהם ומנסים לפגוע באנשי כוחות הביטחון".** בית המשפט גזר על הנאשמת עונש מאסר של 50 חודשים, בהתאם להסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים.

28. ע(איו"ש) 48/03 **פידאא אסחאק אבראהים גנאים נג' התובע הצבאי** (19.5.03): הנאשמת, קטינה בת פחות מ-15 שנים, נעצרה לאחר ששלפה סכין וניסתה לתקוף ישראלית. בית המשפט הצבאי הטיל עליה עונש של 4.5 שנות מאסר, מהן שנתיים לריצוי בפועל. בית המשפט הצבאי לערעורים הותיר את העונש על כנו.

29. על פי גזר דין של בית דין צבאי (4692/07) **התביעה הצבאית נ' מוחמד אבראהים עודה צאלחה** (17.9.09): הנאשם התקרב למחסום מג"ב בסמוך לישוב אדם כשהוא חמוש בסכין, בכוונה לדקור שוטר מג"ב או חייל צה"ל. הנאשם עורר את חשדם של השוטרים ששהו בעמדה ואלה הורו לנאשם לעצור. בתגובה החל הנאשם להתקדם במהירות לכיוון השוטרים, וכשהגיע למרחק של 5 - 6 מטרים מעמדת הבידוק, שלף סכין והמשיך לרוץ לכיוון השוטרים בכוונה לדקור אחד מהם. השוטרים דרכו את נשקיהם וכיוונו אותו לעבר הנאשם, ובהמשך מעד הנאשם ונפל וכך החליקה מידו הסכין. ב"כ הנאשם טען כי מרשו סובל מהפרעת אישיות עם מאפיינים פסיכוטיים, אך חוות דעת חוזרת קבעה כי הוא כשיר לעמוד לדין. הנאשם הודה. בית המשפט הדגיש את חומרת המעשים שאין לדעת כיצד היו מתפתחים לולא נפל הנאשם, והדגיש את הצורך להוציא מסר ברור וחד משמעי כלפי אלה המרימים ידיהם כנגד כוחות הביטחון. הוטל עליו עונש של 48 חודשי מאסר בפועל, ו-24 חודשים על תנאי.

30. בענייננו מדובר בעבירה מתוכננת מראש, שנבעה ממניעים לאומניים. גם הנסיונות שנעשו על ידי חברה, ערב לפני שנעצרה ובשעות הבוקר של יום מעצרה, למנוע ממנה את כוונתה, לא צלחו. הנאשמת היתה חדורת מטרה לקיים את אשר גמלה בלבה - לבצע פיגוע דקירה על מנת להיות "שהידית". לולא עירנותן של השוטרות, שעל כך יש לשבחן, היה האירוע יכול להסתיים חלילה בנפגעים בנפש. העובדה שהנאשמת לא הצליחה לפגוע באדם אינה יכולה להיזקק לזכותה. עם זאת, יש לזקוף לזכותה את העובדה שהכלי המסוכן היה בתוך התיק והיא לא שלפה אותו, כבמקרים שהובאו לעיל מהפסיקה.

לפיכך, בהתחשב במכלול השיקולים שפורטו לעיל, לאור מהות העבירה ונסיבותיה ובהתחשב בפסיקת בתי המשפט, אני קובע את **מתחם הענישה בין 4 לבין 9 שנות מאסר.**

31. כאמור, בעת גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה. השיקולים הרלוונטיים מנויים בסעיף 40א לחוק, והם כדלקמן:

א. **גיל הנאשמת** - הנאשמת בגירה כבת 30.

- ב. **נטילת האחריות של הנאשמת על מעשיה** - הנאשמת אמנם הודתה בביצוע העבירה, אך נראה כי אינה נוטלת אחריות מלאה על מעשיה והתרשמות שירות המבחן ממנה היתה כי אין נזקקות טיפולית למצבה.
- ג. **עבר פלילי** - לנאשמת אין הרשעות קודמות.
- ד. **נסיבות נוספות** - מצבה הכלכלי של משפחת הנאשמת קשה, ועד למעצרה עבדה ותמכה במשפחתה.

העונש

32. הנאשמת בת 30. היא ללא עבר פלילי והדבר עומד לזכותה. כן יש להתחשב בכך שהרשעתה מבוססת על הודאתה בעובדות כתב האישום, דבר שהביא לחסכון בזמן שיפוטי, במידת מה. ברם, המדיניות השיפוטית היא של הטלת מאסר משמעותי בעבירות כגון דא.

33. לאחר ששקלתי את כל השיקולים הרלוונטיים, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

- א. **מאסר בפועל של שישים (60) חודשים, שיחלו להימנות מיום מעצרה, 15.12.15.**
- ב. **מאסר על תנאי של שניים עשר (12) חודשים, והתנאי הוא שלא תעבור עבירה בה הורשעה בתיק זה בתקופה של שלוש (3) שנים מיום שחרורה.**

זכות ערעור לבית המשפט העליון, בתוך 45 ימים מהיום.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום 15/12/2016

ניתן היום, ט"ו כסלו תשע"ז,
15 דצמבר 2016, במעמד
הנאשמת וב"כ הצדדים.

אהרן פרקש, נשיא